Драгојла Поповић
У ТОПОСУ

Очи натопљене сунцем

Чини ми се
Да си ти она бреза
Под прозором мојим
Да су ти руке уплетене
У ресама поленским
Да ти ријечи лахоре лишћем њеним
Да ти се шапат стере у вихоре
Да ти осмијех вјетрови разносе
Да су ти очи натопљене сунцем
На мој прозор стале
Док ме нису угледале

А онда...

Мистерија

Ко си заправо ти
Који бдијеш иза сваког мог сата
Усхићен
Озарен
Опчињен
Ти си пјесма моја милодарна
Поглед
Мисао
Сан
Као свједок мистерије
О теби никад не говорим
Ја тебе живим

Поезијо мати

О поезијо
Свемоћи моја
Да те нема како би му рекла
Да ме је срце до њега довело
Да је његова мекопута рука
Мир благоутробја мога нашла
Да вјечите жудње заувијек се роје
Како би му рекла
Да те нема
Анђеоски невино и чисто
Да два времена одједном
Око мене теку
Садим ли то љубав
Или пјесму
О поезијо мати
Реци му

Портрет пјесника

Облици с неба
У раскршћу се срећу
Портерт пјесника у снази
Двозначна свемоћи моја
Усхићена близино урамљена
Знојем натапам боје
Крвљу капље љубав
Пратим поглед
Очи у орбити
Усне пунокрвне нестварне
Порука пјеснику као омама
У вину ми отров дали
Ал ме нису задржали

Идем...

У топосу

У окриљу свога неба
У властити топос
Као прогањаног и прогнаног
Богочовјека те примам
Неугасли сјај преосталих дана
Окрени звијездама
Не пожуруј вријеме

Падалица у сусрету

Ако пронађеш

Ако уз мене пронађеш дане
Које си некад изгубио
Ако опет жива нада нагло потече
У чаролији времена и вена
Ако преплетена тијела
Гласовима душа проговоре
Ако озвјездалим чулима
Наше ноћи засвијетле

Избистриће вријеме
Преосталим годинама

Исто је

Живјети а не вољети
Бити а не живјети
Исто је

Ако ми се смијех
На тебе пресели
Ко птица кад се јати
Путања дуге се продужава
Багремови бијелим грожђем машу
То шапат вијекова
Чува свету љубав нашу

За седам јунака

Обојени сумрак тихо пада на моје село. Рано захладило. Чељад се повукла у кућу. Мама, тата и нас петоро. На малим дрвеним прозорима смију се бијеле, бра-шном уштиркане нецане фиранге.
Под њима мирише рани мраз расут к'о бисерје.
Лампа на зиду шкиљи. Цилиндар тек опран. Запаљен фитиљ лагано трепери. Ма-ло округло огледало иза цилиндра прелама по зиду чудне трепераве сјенке.
У строжама од тканог лана мирише но-ва перушина. На троношцу у углу канта са свјежом бунарском водом. На њој округло, дрвено данце и лимена шоља. Испод лампе везени торбак с џеповима. У њима чешаљ, огледало с дршком и пуна шкатуља шибица.
По дрвеним клупама ткане шаренице, а на два кревета домаћи ћилими.
За вратима кратка метла од домаће метлике, ручни рад мога оца. Векер сат добује из дрвеног креденца.
На асталу, поклопљена дрвеним чанком, црна погача ћути.
Из собе допире ми-рис салњака, шапа и свјеже убраних дуња.
Машицама подјарена ватра пуцкета у црном фијакер-шпорету. На великом лонцу варива поиграва поклопац уз музику мирисне паре киселог купуса и просушеног меса. Наш весели смијех чује се до пута. Мати поставља лимене тањире.
Чекамо да отац приђе и скине капу.
Протекао још један срећни дан.

Вечера за седам јунака почиње.